

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 409/2014
20.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Биљане Синановић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљеног А.Ћ., због кривичног дела убиство из члана 113. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног А.Ћ., адвоката И.К., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 161/11 од 25.12.2012. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 број 1197/13 од 04.02.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП-а, дана 20.05.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.Ћ., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 161/11 од 25.12.2012. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 број 1197/13 од 04.02.2014. године у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП-а, док се захтев браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К 161/11 од 25.12.2012. године окривљени А.Ћ. оглашен је кривим због кривичног дела убиство из члана 113. КЗ-а и осуђен на казну затвора у трајању од пет година и шест месеци. Истом пресудом окривљени је обавезан да плати суду на име трошкова кривичног поступка износ од 17.610,00 динара и на име паушала износ од 10.000,00 динара, а све у року од два месеца по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 број 1197/13 од 04.02.2014. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Нишу и окривљеног А.Ћ. и првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда бранилац окривљеног А.Ћ., адвокат И.К. благовремено је поднео захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног и преиначи одлуке нижестепених судова тако што ће према окривљеном одбити оптужбу или да

укине наведене пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу налазећи да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, па их није обавестио о седници већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП-а.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву уз примену члана 604. ЗКП-а, нашао:

Бранилац окривљеног А.Ћ., адвокат И.К. у захтеву за заштиту законитости наводи да је окривљени А.Ћ. оглашен кривим за кривично дело убиство из члана 113. КЗ-а за које је Кривичним законом Републике Србије прописана казна затвора од пет до петнаест година, а како се критични догађај десио дана 19.07.1993. године, а окривљени први пут саслушан пред истражним судијом Окружног суда у Приштини дана 03.09.2009. године, то је, према наводима захтева због протекла рока дужег од 15 година наступила релативна застарелост кривичног гоњења у смислу члана 103. став 3. Кривичног законика, због чега је према окривљеном требало одбити оптужбу.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног неосновани, а којима се у суштини указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП-а због које окривљени преко браниоца у смислу члана 485. став 4. ЗКП-а може поднети захтев за заштиту законитости.

Наиме, у првостепеном поступку је утврђено да из списка предмета произлази да је Окружни суд у Приштини донео наредбу за издавање потернице за окривљеним Кв. број 7/09 и да је по истој Министарство унутрашњих послова издало наредбу евидентирану у билтену број 310 од 06.11.1993. године, коју чињеницу окривљени није оспорио, што произлази из записника о испитивању окривљеног Ки. број 2/09 од 03.09.2009. године, сачињеног од стране истражног судије Окружног суда у Приштини. У вези са тим Врховни касациони суд налази да је наредба за издавање потернице процесна радња поводом које надлежни орган унутрашњих послова расписује потерницу, а потом предузима низ радњи ради њеног извршења, тако да њено трајно дејство може бити ограничено искључиво наступањем апсолутног рока застарелости кривичног гоњења који у конкретном случају још увек није протекао, због чега је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП-а оцењен као неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су нижестепени судови на штету окривљеног повредили закон тиме што су као отежавајућу околност узели да је окривљени раније осуђиван, иако је прошло више од 20 година од последње осуде, тако да је, према наводима захтева у

смислу члана 98. Кривичног законика наступила законска рехабилитација, па се окривљени има сматрати неосуђиваним лицем.

Међутим, Врховни касациони суд налази да се изнетим наводима захтева браниоца окривљеног нижестепене пресуде суштински побијају због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у погледу чињенице која је релевантна за одлуку суда о кривичној санкцији, па имајући у виду да погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање није разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости у смислу члана 485. став 4. ЗКП-а, то је захтев браниоца окривљеног у овом делу оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је поступајући на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и на основу члана 491. став 1. ЗКП-а и члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП-а, одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Весна Веселиновић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Јанко Лазаревић, с.р.**